

9. Грѣхота е кога-то иждивеніе-то омърсява чистотѣ-тѣ на сърдце-то ти. Не мысли че най высоко-то ти достоинство стои да показваш свѣтлость по вече, отъ колко-то другъ нѣкой отъ подобны-ты ти, въ дрехы-ты и съѣды-ты, въ обиталище-то и забавленія-та.

10. Празднославіе-то е глупава лошетія; защото чрѣзъ него ставашь прѣдмѣтъ на прѣзреніе прѣдъ всички-ты благоразумны челоуѣцы и ся лишявашь отъ веселость-тѣ на послѣдны-ты си дни.

ГЛАВА ТРИДЕСЯТА.

За игрѣ-шѣ.

1. Блазѣ на оногова, кому-то душа-та е свободна отъ съсипителнѣ-тѣ страсть на игрѣ-тѣ! Блазѣ на оногова, кой-то не ся е привзѣлъ отъ неж!

2. Игрѣч-тѣ заслѣненъ отъ оякваніе-то на еднѣ скорошнѣ, безтруднѣ и богатѣ печялѣ, или водимъ отъ памятозлюбіе и гнѣвъ за да въспридобые пакъ изгубенно-то чрѣзъ новъ опытъ на честь-тѣ, затрива малко по малко по чисти-ты си чувствуванія и най добры-ты достоинства.

3. Сладкы-ты удоволствія за него нѣмѣтъ никаквѣ привлекателность вече, кой-то е навикнѣлъ само въ устрѣмителны-ты душевны движенія и въ непостоянность-тѣ на смѣхове-ты между голѣмыя страхъ и голѣмѣ-тѣ надѣждѣ.

4. Онова, кое-то по-напрѣдъ е было за него голѣмо и хубаво, него вече душа-та му не осѣща, защото-то е обладана отъ силнѣ-тѣ тѣжѣ страсть.